

Мораль гендляр

Олег Паламарчук

Батько-кравець не схвалював того, що Андрій товаришує із сином крамаря.

— Ми люди чесні, хліб насущний здобуваємо тяжкою працею, а не гендлюванням, як ті крамарчуки, — часто повторював батько. — Знайся кінь з конем, а віл з волом.

— Василь — мій найкращий товариш, — наполягав на своєму Андрій. А ще, певно, подобалося йому сидіти у крамниці, розглядати всілякі товари, тож частенько навідувався витрішки справляти, з товаришем гомоніти.

Час, однак, не стоїть на місці. Повипиналися вгору парубки. Почали їх батьки до своїх ремесел привчати. Кравець тлумачив своєму синові, як одяг шити, а крамар іншу науку вів: купи дешевше — продай дорожче.

Втягнулися хлопці кожен у свою справу і зажили за законами дідів-прадідів. Але парубоцьку дружбу підтримували. То Андрій заскочить до крамниці по товар, то Василь прийде штани пошити. І дружини їхні ще здалеку віталися.

Послизнувся якось на своїй дорозі син крамаря — накупив шовку заморського, а ніхто не бере. Лежить він на полицках, пилом припадає. Виявилося, що купці обвели його круг пальця — підсунули замість шовку просту матерію, а він поласився та й купив "кота в мішку".

— Якщо не продам дорожче та не виручу затрачену ціну, із крамницею доведеться розпрощатися, — день і ніч бідкався син крамаря.

Завітав якось до товариша Андрій.

— У мого батька багато замовлень, тож потрібен шовк, бажано заморський, — звернувся до Василя.

— Ой, який у мене є шовк — казка! Уже б увесь продав, та вчасно подумав: ану ж бо давньому товаришеві знадобиться. Тільки заради тебе тримав! — із професійним умінням почав розмазувати елей молодий гендляр. — Тільки спершу давай посидимо-побалакаємо про те про се, бо давненько ми з тобою не бачилися.

Розпрощалися друзі аж увечері. Андрій заплатив названу ціну і поніс сувій матерії, навіть не глянувши на нього (мабуть, тому, що довіряв своєму товаришеві і цілком покладався на його чесність).

Уранці прибїгла стривожена дружина крамаря:

— Василю, що між тобою і Андрієм сталося? Кравчиха зі мною сьогодні не привіталася.

— Мене це не дуже тривожить, головне — що я просту матерію зіпхнув йому за шовк.

— Ти обдурив свого товариша?

— Так, товариша найлегше й обдурити! Хто ще тобі так легко довіриться? — виклав свою мораль син крамаря, потираючи від вдовolenня руки.